

Arrest

nr. 309 516 van 10 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: op het kantoor van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juni 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2024 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. HEYVAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 oktober 2023 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en dient de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek wijst uit dat verzoeker op 19 september 2023 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden.

1.3. Op 19 oktober 2023 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 23 oktober 2023 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Kroatische overheden. Op 6 november 2023 stemmen de Kroatische overheden op grond van artikel 20, vijfde lid van de Dublin III-Verordening in met het aan hen gerichte verzoek.

1.5. Op 10 november 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.6. Op 6 februari 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

1.7. Op 27 februari 2024 wordt verzoeker onder escorte overgedragen aan de Kroatische autoriteiten.

1.8. Op 5 maart 2024 dient verzoeker bij de Belgische overheden een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in, na volgens zijn verklaringen een dag eerder het Rijk zonder enig identiteitsdocument opnieuw te zijn binnengekomen.

1.9. Na opnieuw te hebben vastgesteld dat verzoekers vingerafdrukken overeenstemmen met de vingerafdrukken die op 19 september 2023 te Kroatië werden genomen naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming aldaar, wordt verzoeker op 8 maart 2024 gehoord in het kader van de toepassing van de Dublin III-Verordening.

1.10. Op 13 maart 2024 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Kroatische overheden. Op 25 maart 2024 stemmen de Kroatische overheden op grond van artikel 20, vijfde lid van de Dublin III-Verordening in met het aan hen gerichte verzoek.

1.11. Op 27 maart 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) alsook een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.12. Op 23 april 2024 wordt verzoeker onder escorte overgedragen aan de Kroatische autoriteiten.

1.13. Op 7 mei 2024 dient verzoeker bij de Belgische overheden een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in, na volgens zijn verklaringen op 24 april 2024 het Rijk zonder enig identiteitsdocument opnieuw te zijn binnengekomen.

1.14. Na opnieuw te hebben vastgesteld dat verzoekers vingerafdrukken overeenstemmen met de vingerafdrukken die op 19 september 2023 te Kroatië werden genomen naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming aldaar, wordt verzoeker op 22 mei 2024 gehoord in het kader van de toepassing van de Dublin III-Verordening.

1.15. Op 7 juni 2024 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Kroatische overheden. Op 20 juni 2024 stemmen de Kroatische overheden op grond van artikel 20, vijfde lid van de Dublin III-Verordening in met het aan hen gerichte verzoek.

1.16. Op 28 juni 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan verzoeker op 1 juli 2024 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: P(...)

voornaam: H(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20 §5 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer P(...) H(...), verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 07.05.2024 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 07.05.2024. Betrokkene verklaarde dat hij eerder een verzoek indiende en vingerafdrukken gaf in Kroatië.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Kroatië op 19.09.2023 en in België op 09.10.2023 en op 05.03.2024. Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 22.05.2024. Hij verklaarde sinds 2018 (1397 op de Afghaanse kalender) religieus gehuwd te zijn met Z(...) W(...), ongeveer 25 jaar oud met de Afghaanse nationaliteit. Zij verblijft momenteel in Afghanistan. Betrokkene verklaarde 2 kinderen te hebben: Z(...) D(...), V, 4 jaar oud, Afghanistan en Z(...) Z(...), V, 4 jaar oud, Afghanistan. De kinderen verblijven bij hun moeder in Afghanistan. Betrokkene verklaarde dat hij een broer heeft die in België woont en in een lopende procedure om internationale bescherming zit, Z(...) R(...). Hij stelde verder een neef te hebben die in België woont: F(...) A(...) S(...) (erkend als vluchteling). Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene een originele taskara voorleggen met nummer (...), afgegeven op 02.04.1395 (Afghaanse kalender), hij verklaarde zijn paspoort te hebben achtergelaten in Afghanistan.

Betrokkene diende eerder een verzoek om internationale bescherming in België in op 09.10.2023. Op 23.10.2023 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Kroatische instanties dat door hen werd geaccepteerd op 06.11.2023. Betrokkene maakte op 10.11.2023 het voorwerp uit van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten (26quater). Op 06.02.2024 maakte hij het voorwerp uit van een beslissing tot vasthouding na 26quater. Op 07.02.2024 werd betrokkene overgebracht naar het gesloten centrum van Vottem. Op 27.02.2024 werd betrokkene overgedragen aan de Kroatische instanties. Betrokkene stelde dat hij Kroatië nog dezelfde dag heeft verlaten, hij trok te voet naar Slovenië en reisde vervolgens per trein via Italië en Zwitserland naar Frankrijk. Vanuit Frankrijk reisde hij per taxi terug naar België waar hij op 03.03.2024 aankwam. Betrokkene diende opnieuw een verzoek om internationale bescherming in België in op 05.03.2024. Op 13.03.2024 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Kroatische instanties dat door hen werd geaccepteerd op 25.03.2024. Betrokkene maakte op 27.03.2024 het voorwerp uit van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten (26quater) en een beslissing tot vasthouding op een welbepaalde plaats. Op 12.04.2024 werd betrokkene overgebracht naar het gesloten centrum 127bis. Op 23.04.2024 werd betrokkene opnieuw overgedragen aan de Kroatische instanties.

Betrokkene verklaarde dat hij nog dezelfde dag Kroatië verliet en te voet via Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk terug naar België reisde waar hij op 05.05.2024 aankwam. Betrokkene diende op 07.05.2024 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij opnieuw naar België reisde en hier een verzoek om internationale bescherming indiende omdat België mensen die voor het vorige Afghaanse regime hebben gewerkt bescherming geeft. Verder stelde hij familie in België te hebben. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er werd gemarteld en geslagen. Hij wil er niet terugkeren en stelde dat hij zelf koos om naar België te komen.

Op 07.06.2024 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Kroatische instanties. Zij stemden op 20.06.2024 in met ons verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Kroatische instanties stemden op 20.04.2024 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien zij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen - werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-home-affairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Aan het akkoord dd. 20.06.2024 is een bericht van de Kroatische instanties toegevoegd. Daarin geven ze uitdrukkelijke garanties betreffende toegang tot de procedure en opvang. "The Ministry of Interior of the Republic of Croatia guarantees that examination of the application of international protection of the said person will take place in accordance with national legislation and obligations under EU and international laws."

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat België mensen die voor het vorige Afghaanse regime hebben gewerkt bescherming geeft en omdat hij hier familie heeft. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Wat betreft de aanwezigheid van de broer en neef van betrokkene in België verwijzen we naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Als meerderjarige kan de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als "gezinslid" van zijn eveneens meerderjarige broer en neef. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Duitsland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Duitsland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken dat we niet beschikken over concrete elementen die een afhankelijkheidsrelatie tussen de familieleden aantonen. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er werd gemarteld en geslagen door de Kroatische autoriteiten. We merken op dat betrokkene zijn ervaringen in Kroatië niet verder duidde of staaftde en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. We beschikken dus enkel over de mondelinge verklaringen van betrokkene. We wensen in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betrokkene verklaarde dat hij in Kroatië zijn vingerafdrukken moest geven. Hij stelde dat hij er echter geen verzoek om internationale bescherming indiende. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Kroatië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor deze lidstaat opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2022 update", laatste update op 26.06.2023, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", pagina 53). Er wordt vermeld dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen. (AIDA p. 53)

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. (AIDA-rapport p.87). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (AIDA p. 87-88).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2022 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (AIDA p.27). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene wordt het gebruikte geweld niet concreet geduid en werden er geen concrete bewijzen aangebracht. We willen er in dit verband herhalen dat de situatie van de betrokkene geheel anders is dan die van verzoekers aan de grens die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving. De betrokkene zal namelijk worden overgedragen aan Kroatië als een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties. (toegevoegd aan het administratief dossier) Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene stelde zelf dat hij in goede gezondheid is. Op 22.05.2024 ontvingen onze diensten van de advocaat van de betrokkene een schrijven waarin de toepassing van de soevereiniteitsclausule wordt

verzocht en dus wordt gevraagd dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door België zou worden behandeld. De advocaat van betrokkene brengt een aantal medische documenten aan om aan te geven dat de gezondheidstoestand een belemmering zou vormen voor een overdracht aan Kroatië. Het gaat om een attest van een huisarts met een doorverwijzing naar cardiologie voor extra onderzoek. Betrokkene zou last hebben van bloeddrukvalLEN met bewustzijnsverlies. De huisarts stelt verder dat betrokkene last heeft van een hernia waarvoor hij een behandeling bij een kinesist zal volgen. We merken op dat betrokkene tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat er geen bijzondere procedurele noden zijn, en benoemde hierbij geen lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen die ontoereikend zijn of die nu niet worden verstrekt, de aangeboden medische verzorging en behandeling is dus adequaat (om een menswaardig antwoord te bieden en de vitale belangen van de verzoeker duurzaam te beschermen). We willen benadrukken dat op geen enkel manier werd aangetoond dat betrokkene in de verantwoordelijke lidstaat, Kroatië, niet de nodige zorgen zou kunnen ontvangen. Betrokkene gaf niet aan dat hij in Kroatië medische zorgen nodig had die hij niet of niet voldoende zou hebben gekregen. Daarnaast werden geen concrete elementen voorgelegd die aangeven dat hij in België moet behandeld worden omdat een overdracht levensbedreigend kan zijn wegens zijn gezondheidstoestand.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. (AIDA p. 94) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatische niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten."

1.17. Op 28 juni 2024 wordt ten aanzien van verzoeker tevens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde, met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid, is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Onder “*midde*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en *a fortiori* tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad voert overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 (2), tweede en derde lid en 31 van de Dublin III-Verordening, van de materiële en formele motiveringsplicht, van

de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker zet zijn middel uiteen als volgt:

“Verzoeker meent dat een gedwongen terugkeer naar Kroatië een schending van artikel 3 EVRM juncto artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 3(2) en 31 van de Dublin III-Verordening uitmaakt, gelet op zijn medische situatie als gevolg van eerdere blootstelling aan foltering, onmenselijke en vernederende behandelingen in Kroatië, ondersteund met medische stukken als begin van bewijs die deze schendingen prima facie bevestigen, alsook omdat er geen individuele garanties werden bekomen, die verdergaan dan de standaard, stereotiepe correspondentie, van de Kroatische autoriteiten, dat verzoeker daadwerkelijk toegang zal krijgen tot de asielprocedure en de daarbij horende opvangvoorzieningen én medische behandelingen.

4.1. PRINCIPES

4.1.1. Algemeen: artikel 3 EVRM en artikel 3.2, tweede lid Dublin III-Verordening

(...)

4.1.2. De toepasselijke rechtspraak (arresten Tarakhel t. Zwitserland en C.K. t. Slovenië)

(...)

Bovenvermelde rechtspraak verzet zich tegen een overdracht van verzoeker naar Kroatië, in samenhang met zijn persoonlijke en medische situatie, omwille van de eerdere folterdaden en onmenselijke en vernederende behandelingen waaraan verzoeker werd blootgesteld in Kroatië, wat prima facie ondersteund wordt door medische stukken als begin van bewijs, minstens door een kwetsbaarheid in zijn hoofd omwille van zijn medische situatie en nood aan medische behandeling en een gebrek aan individuele garanties van de Kroatische autoriteiten in dit verband.

4.2. TOEGEPAST

4.2.1. Foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen

Verzoeker uitte bezwaar tegen een overdracht, niet alleen omdat hij in België familie heeft (een broer en een neef), maar ook en vooral omdat hij bij eerdere passages in Kroatië gemarteld en geslagen werd door de Kroatische autoriteiten, wat in toepassing van artikel 3 EVRM als foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen gekwalificeerd kan worden.

Verwerende partij verwijt verzoeker in de bestreden beslissing dat hij zijn ervaringen in Kroatië niet verder duidde of staaft en hier verder geen enkel begin van bewijs van aangebracht heeft en enkel over de mondelinge verklaringen van verzoeker beschikt.

Volgens verwerende partij zou verzoeker, indien hij van oordeel was dat hij “onheus” behandeld werd door de Kroatische instanties, een klacht kunnen indienen... bij diezelfde Kroatische instanties en dat geenszins kan blijken dat hij in de onmogelijkheid verkeerde “verhaal te halen” bij de bevoegde instanties.

Echter moet vastgesteld worden dat verzoeker op 21 mei 2024 middels een mail van zijn advocaat verschillende stukken heeft bezorgd aan verwerende partij die betrekking hebben op zijn medische situatie als gevolg van voormelde folterdaden en onmenselijke en vernederende behandelingen (stuk 4).

Gelet bovendien op de vaststelling dat verwerende partij de informatie met betrekking tot de gezondheidssituatie van verzoeker en zijn medische behoeften enkel heeft beoordeeld in toepassing van de beoordeling van de nood aan medische zorgen en de toegang tot de gezondheidszorg in Kroatië, kan niet gesteld worden dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek verricht heeft van pertinente gegevens die prima facie wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling.

Hierbij moet eraan herinnerd worden dat het een weerlegbaar vermoeden betreft dat door prima facie elementen aangetoond kan worden, te meer gelet op de bijzondere situatie van verzoekers om internationale bescherming in een dergelijke procedure en bovendien in detentie, die niet de middelen noch de toegang hebben om op korte tijd een gespecialiseerde (medische) behandeling of onderzoek te doen naar elementen die kunnen wijzen op een eerdere blootstelling aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Om deze reden dienen de medische stukken die verzoeker heeft neergelegd omtrent zijn actuele medische situatie als dergelijk begin van bewijs beschouwd te worden, met als gevolg dat een weerlegbaar vermoeden werd gecreëerd dat verwerende partij grondig had moeten onderzoeken, quod non in casu.

In lijn met de rechtspraak van het EHRM, heeft verzoeker dan ook zwaarwegende gronden aangehaald die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke behandeling, waarbij verwerende partij elke gerede twijfel omtrent dit vermoeden had moeten wegnemen om zich ervan te verzekeren dat dit niet het geval zou zijn.

Verwerende partij dient in overeenstemming met deze rechtspraak inderdaad de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker te onderzoeken op een zo nauwkeurig mogelijke wijze, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en de individuele omstandigheden van verzoeker die wijzen op een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Wat de algemene situatie betreft, bevestigt de informatie die verwerende partij in de bestreden beslissing citeert en aan het administratief dossier toevoegt, de institutionele onmenselijke en vernederende behandelingen door de Kroatische autoriteiten, voornamelijk door grens- en politiediensten, wat de verklaringen van verzoeker minstens extern consistent maakt.

Wat zijn individuele situatie betreft, legt verzoeker elementen voor die prima facie wijzen op de gevolgen van deze onmenselijke en vernederende behandelingen in de vorm van medische elementen die gezien de bijzondere context als begin van bewijs een weerlegbaar vermoeden creëren waardoor de bewijslast op de schouders van verwerende partij kwam te liggen en het aan verwerende partij was om alle gereede twijfels hieromtrent weg te halen, wat het niet afdoende heeft gedaan in de bestreden beslissing.

In een arrest nr. 288.483 van 2 mei 2023 heeft Uw Raad in ieder geval ook geoordeeld dat de verklaringen van de betrokkene in verband gebracht moeten worden met de algemeen beschikbare informatie en hiermee rekening gehouden dient te worden, ook bij gebrek aan enig bewijs omtrent deze gebeurtenissen:

(...)

In een arrest nr. 280.105 van 14 november 2022 volgt Uw Raad een gelijkaardige redenering, in die zin dat het volgens Uw Raad toekwam aan de Dienst Vreemdelingenzaken om een antwoord te bieden op de redenen waarom verzoeker niet wenst terug te keren naar Kroatië:

(...)

Dezelfde redenering moet in casu eveneens gevolgd worden, in die zin dat er voldoende rekening gehouden dient te worden met verzoekers verklaringen aangaande zijn persoonlijke ervaringen in Kroatië, in samenhang met de algemene informatie die hieromtrent gekend is, én met de voorgelegde medische elementen in verband met zijn medische situatie, ter ondersteuning van zijn verklaringen hieromtrent.

Wat de algemene situatie over de pushbackpraktijken in Kroatië betreft (zoals ook de informatie in de beslissing en het administratief dossier bevat), moet het volgende opgemerkt worden en moet benadrukt worden dat zij het institutionele geweld in handen van de grens- en politiediensten weerspiegelen op basis waarvan verzoekers verklaringen én de medische stukken voldoende begin van bewijs vormen van door artikel 3 EVRM verboden handelingen.

Uit het door verwerende partij zelf geciteerde AIDA rapport van 2023 blijkt dat deze praktijken blijven voortduren en er dus geen sprake is van enige verbetering:

“(...)” (AIDA rapport 2023, p. 16)

Er werd in 2022 zelfs een hardere aanpak gehanteerd, in die zin dat er meer terugkeerbeslissingen genomen werden zonder concreet onderzoek van de specifieke situatie van de betrokkenen, wat een schending vormt van het recht om internationale bescherming te vragen en van het beginsel van non-refoulement:

“(...)” (rapport AIDA 2023, p. 27)

“(...)” (rapport AIDA 2023, p. 28)

Verwerende partij stelt dat verzoeker zich in een situatie bevindt die “helemaal anders” is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van pushbacks en van teruggedrijving, “namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden.” Nochtans is de problematiek van pushbacks eveneens van toepassing op mensen die internationale bescherming hebben aangevraagd.

Verzoeker verwijst in dit opzicht naar een arrest van de Nederlandse Raad van State van 13 april 2022, waarin de Raad van State de specifieke situatie van Dublinterugkeerders in Kroatië onderzoekt. In dit arrest concludeert de Raad van State dat de pushbackpraktijken in Kroatië een fundamentele systeemfout betreffen die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt:

“6.3. (...)”

De Nederlandse Raad van State gaat nog verder door te stellen dat de algemene landeninformatie aantoont dat de indirecte pushbacks niet enkel plaatsvinden aan de buitengrenzen, maar eveneens in het Kroatische binnenland:

“(...)”

De Nederlandse Staatssecretaris was van mening dat de kwestie van pushbacks niet relevant was voor mensen die in toepassing van de Dublin III-Verordening teruggestuurd worden naar Kroatië, aangezien deze overdracht gebaseerd is op het akkoord van de Kroatische autoriteiten. De Nederlandse Raad van State heeft de Staatssecretaris hierin niet gevolgd. De Raad van State oordeelde dat de Staatssecretaris niet meer van het vermoeden kan uitgaan dat Kroatië ten aanzien van de vreemdeling aan zijn internationale verplichtingen zal voldoen, aangezien de pushbacks ook plaatsvinden bij vreemdelingen die door Kroatië opnieuw zijn toegelaten vanuit andere EU-Lidstaten:

“(...)”

Deze redenering is eveneens van toepassing op verzoeker.

De Nederlandse Raad van State stelt dat een verregaander onderzoek had moeten gebeuren naar het problematische gebruik van pushbackpraktijken. Verzoeker volgt deze redenering, aangezien verwerende partij geenszins het risico op refoulement in Kroatië heeft onderzocht voor het specifieke geval van Dublinterugkeerders. Verwerende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar het beginsel van wederzijds vertrouwen, terwijl dit principe wegens evidente redenen niet meer toegepast kan worden voor Kroatië. Het gebrek aan informatie over het lot van Dublinterugkeerders is uiterst problematisch, gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid die de systeemfout bereikt:

“(...)”

In een beslissing van 25 februari 2022 heeft het Verwaltungsgericht van Braunschweig eveneens beslist dat het Kroatische asielsysteem fundamentele systeemfouten bevat wat betreft refoulement, en dat er individuele

garanties bekomen moeten worden van de Kroatische instanties dat de Dublinterugkeerders niet het slachtoffer zullen worden van indirecte refoulement:

„(...)

Vrije vertaling: “Dergelijke zwakke punten in het Kroatische asielsysteem blijken uit het feit dat asielzoekers aan de Kroatische buitengrens van de EU al lange tijd met veel geweld worden teruggedreven naar Servië of Bosnië-Herzegovina. Kettinguitzettingen naar Bosnië-Herzegovina vanuit Oostenrijk, Italië of Slovenië zijn ook goed gedocumenteerd. In ieder geval is er zonder individuele garanties van de Kroatische autoriteiten geen garantie dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-procedure naar Kroatië worden teruggestuurd, niet eveneens het slachtoffer worden van gedwongen kettingdeportaties naar Bosnië-Herzegovina en dat hun recht om asiel aan te vragen daardoor wordt belemmerd.”

Het Verwaltungsgericht heeft verder geoordeeld dat er geen enkel bewijs voorhanden is dat Dublinterugkeerders op een betere manier behandeld zullen worden dan andere verzoekers om internationale bescherming:

„(...)

Vrije vertaling : “In tegenstelling tot de eerdere veronderstelling van veel administratieve rechtbanken (...) kan niet worden aangenomen dat de beschreven massale mensenrechtenschendingen geen betrekking hebben op Dublinterugkeerders.

Want de talloze gedocumenteerde gewelddadige en vernederende mishandelingen en de ontzegging van het recht om asiel aan te vragen vonden niet alleen plaats onmiddellijk na illegale grensoverschrijdingen vanuit Servië of Bosnië-Herzegovina, maar ook in gevallen waarin de migranten al enkele dagen in het binnenland waren, zelfs wanneer ze al ver waren doorgereisd naar andere EU-landen zoals Slovenië, Italië of Oostenrijk en van daaruit werden teruggestuurd.”

Het Verwaltungsgericht stelde eveneens vast dat er geen sprake is van geïsoleerde handelingen van politieagenten, maar dat de pushbackpraktijken getolereerd worden door de hiërarchie, wat aantoonde dat er wel degelijk sprake is van een fundamentele systeemfout die een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest teweegbrengt:

„(...)

Vrije vertaling : “Bovenstaand bewijs toont ook aan dat de gedwongen deportaties geen willekeurige daden zijn van individuele politieagenten, maar dat het dwingen van migranten naar Bosnië-Herzegovina ofwel overeenkomt met interne richtlijnen ofwel niet effectief wordt verhinderd of bestraft door de hogere autoriteiten.”

Deze informatie bevestigt dus niet alleen de reële mogelijkheid dat verzoeker eerder blootgesteld geweest is aan met artikel 3 EVRM verboden handelingen in Kroatië, maar toont bovendien een bijkomend risico aan op schending van deze bepaling.

Om al deze redenen schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM, artikel 1 en 4 van het EU-Handvest en artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening.

4.2.2. Gebrek aan voorzorgsmaatregelen en individuele garanties om de gezondheidssituatie van verzoeker te vrijwaren

Verwerende partij heeft bovendien nagelaten de nodige voorzorgsmaatregelen te nemen door individuele garanties te bekomen van de Kroatische autoriteiten, en niet louter de algemene stereotiepe standaardcorrespondentie die de Kroatische instanties systematisch in elk dossier bijvoegen, dat alle ernstige twijfels over de gevolgen van de overdracht voor de gezondheid van de betrokkene weg had kunnen nemen.

Deze informatie is nochtans essentieel om de rechten van verzoeker te waarborgen en zijn onmiddellijke bijzondere behoeften te respecteren, in het bijzonder de maatregelen die genomen moeten worden om ervoor te zorgen dat op gepaste wijze rekening gehouden wordt met zijn bijzondere behoeften, zoals de vereiste medische zorgen.

Zelfs indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat er actueel dan misschien geen sprake is van systeemfouten met betrekking tot de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, maakt het door verwerende partij eveneens geciteerde AIDA-rapport niettemin gewag van een aantal praktische obstakels die de toegang tot de medische hulp kunnen belemmeren, wat in voorkomend geval middels het verkrijgen van individuele waarborgen verholpen had kunnen worden.

Uit het door verwerende partij eveneens geciteerde AIDA-rapport van juni 2023 blijkt dat er een manifest verschil bestaat tussen de Kroatische wet, die wel degelijk de toegang tot de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming voorziet, en de praktijk, waarbij de toegang slechts beperkt is (AIDA rapport 2023, p. 94):

(...)

Uit een rapport van Dokters van de Wereld blijkt dat de toegang tot de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zeer beperkt is, in die zin dat er slechts een gratis toegang bestaat tot dringende medische hulp en tot behandelingen voor ernstige ziektes en psychische aandoeningen:

“(...)”. (p. 14)

De toegang tot de gezondheidszorg was, aldus Dokters van de Wereld, zodanig beperkt dat de humanitaire organisatie zich genooddaakt zag om tussen te komen teneinde de beperkingen in het Kroatisch systeem op te vangen:

“(…)” (p. 14)

Een tolk van Dokters van de Wereld getuigt dat een ernstig zieke patiënt gedurende een heel aantal maanden diende te wachten op zijn behandeling, wat getuigt van de totale ongeschiktheid van de Kroatische gezondheidszorg:

“(…)” (p. 14)

De noodzakelijke tussenkomst van een NGO zodat de verzoekers om internationale bescherming effectieve toegang zouden krijgen tot de gezondheidszorg toont aan dat het systeem van de Kroatische autoriteiten uiterst gebrekkig is. Er kan niet verwezen worden naar de zorg die Dokters van de Wereld aanbiedt om tot de conclusie te komen dat er een effectieve en kwalitatieve toegang tot de gezondheidszorg bestaat in Kroatië. Bovendien blijkt uit het eerder geciteerde rapport dat de rol van Dokters van de Wereld slechts beperkt is. Zo werkt de organisatie slechts als bemiddelaar tussen de verzoekers en de openbare gezondheidscentra. Verder mag Dokters van de Wereld enkel een eerste gezondheidscontrole verrichten, urgente chirurgische ingrepen uitvoeren en medicatie uitdelen:

“(…)” (p. 14-15)

Verder blijkt dat de psychologische opvolging in Kroatië volstrekt onvoldoende is. Uit het AIDA-rapport van juni 2023 blijkt dat Dokters van de Wereld instaat voor een eerste psychologische evaluatie, alsook voor bijkomende sessies en urgente tussenkomsten waar nodig. Een externe psychiater kwam in 2022 echter slechts drie keer per maand naar het opvangcentrum van Zagreb. Dokters van de Wereld biedt psychologische en psychiatrische behandelingen aan, maar nergens uit het AIDA-rapport blijkt dat er in Kroatië een verregaande psychiatrische opvolging beschikbaar is:

“(…)” (AIDA rapport 2023, p. 98)

4.3. MOEILIJK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL

Huidige procedure betreft niet de beoordeling van de aangevoerde middelen, doch enkel de verificatie of de aangevoerde middelen ernstig zijn en of de uitvoering van de bestreden beslissing, alvorens uitspraak wordt gedaan inzake de vernietigingsprocedure, een moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengt in hoofde van verzoekende partij.

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 Vreemdelingenwet kan de schorsing van de tenuitvoerlegging namelijk alleen worden bevolen op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Volgens diezelfde bepaling is deze voorwaarde onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. In dat verband kan dienstig verwezen worden naar het hierboven uiteengezette middel dat voldoende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantoonde in het licht van de toepassing van artikel 3 EVRM, dat volgens vaste rechtspraak van het EHRM een absoluut recht waarborgt en waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid EVRM, ongeacht de omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt of de handelingen die verzoeker stelt.

De voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstige nadeel is in casu dan ook vervuld aangezien verzoeker door een terugkeer naar Kroatië blootgesteld dreigt te worden aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM, wat prima facie aangetoond werd in de uiteenzetting van de middelen.

Er kan eveneens verwezen worden naar rechtspraak van Uw Raad waarin het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als aangetoond werd beschouwd in het kader van een beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen verwijderingsbeslissingen. Zo werd het beweerde ernstige nadeel door Uw Raad bewezen geacht vanwege het feit dat verzoeker zich beroep op de mogelijke verwijdering naar een derde land (in casu Kroatië) van waar hij geen enkele garantie had dat hij niet zou worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 199.100, 1 februari 2018).

Bovendien is de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van bijzondere aard. Zij heeft geen effect meer van zodra zij ten uitvoer is gebracht en elk beroep dat wordt ingesteld nadat deze beslissing ten uitvoer is gelegd, kan derhalve slechts als niet ontvankelijk worden beschouwd (Raad van State, arrest nr. 234.513 van 26 april 2016). Hieruit volgt dat alleen een beroep volgens de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid de waarborgen biedt voor doeltreffendheid van de beroepsprocedure in overeenstemming met de waarborgen zoals vereist door artikel 47 van het Handvest en zoals uitgelegd door het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Tot slot vormt de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten de basis voor de huidige maatregel tot detentie op basis waarvan verzoekende partij in administratieve detentie opgesloten is. De schorsing en eventuele vernietiging van dergelijke maatregel heeft aldus tot gevolg dat verzoeker tot het grondgebied toegelaten dient te worden en geen imminent risico op teruggrijping en (indirect) refoulement in strijd met artikel 3 EVRM meer zou moeten vrezen.

Er kan verder verwezen worden naar het arrest RVV nr° 56203 van 17 januari 2011 waarin Uw Raad oordeelde dat, indien ieder redelijk denkend mens onmiddellijk ziet dat de verzoekende partij door de

tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel zou ondergaan een summiere uiteenzetting volstaat.

Bijgevolg is het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voldoende naar recht bewezen.

De uitvoering van de bestreden beslissing zou aldus een ernstig en niet te herstellen nadeel berokkenen aan verzoekende partij.

Onderhavig verzoekschrift dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.3.4. De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt uit het artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening dat als volgt luidt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96). Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte

lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Ook het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342). Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vevat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111).

Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof van Justitie een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16 PPU).

2.3.5. Blijkens de bestreden beslissing is de verwerende partij zich bewust van haar internationale verplichtingen en heeft zij in dit verband ruim gemotiveerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij de verwerende partij tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview. Zij steunde zich bij haar beoordeling verder op het landenrapport voor Kroatië, *“Country Report: Croatia – 2022 update”* (laatste update op 26 juni 2023), zoals dit tot stand kwam binnen het mede door de *“European Council on Refugees and Exiles” (ECRE)* gecoördineerde project *“Asylum Information Database”* (hierna: het AIDA-rapport), een rapport van *Amnesty International* van 2019 met als titel *“Pushed to the edge. Violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route”*, een publicatie van de Kroatische ombudsvrouw van 25 juli 2019, een Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië van 22 oktober 2019, het jaarverslag van juli 2022 van een onafhankelijk controlemechanisme dat ingesteld werd door de Kroatische autoriteiten en dat moet toezien op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming in Kroatië, de conclusies van een rapport van 10 oktober 2022, opgesteld door een Portugees parlamentslid, rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, en een bericht van 3 november 2022 van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het administratief dossier bevat voormeld AIDA-rapport van 2022, voormelde mededeling van de Europese Commissie van 22 oktober 2019 en voormeld jaarverslag van het onafhankelijk controlemechanisme dat ingesteld werd door de Kroatische autoriteiten. Uit een lezing van het administratief dossier blijkt dat er sprake is van garanties van de Kroatische autoriteiten. De betrokken brief werd opgesteld door de Kroatische autoriteiten op 20 juni 2024, vermeldt verzoekers naam en de Dublin III-Verordening, en werd die dag via Dublinet aan de verwerende partij overgemaakt. In deze brief kan het volgende worden gelezen:

“(…)

Your request for taking back, dated on 07/06/2024, which you have based on the Article 18 (1b) European Parliament and Council Regulation (EC) No 604/2013, is accepted by the Republic of Croatia according to the Article 20(5) in order to continue to determine responsibility for the person mentioned above.

“(…)

You are also requested to inform us in advance (at least 7 working days before the transfer), about any particular health situation, both from the physical and from the psychical point of view, as well as about any disability or delicate situation which can entail considerable reception problems (at least 10 working days before the transfer), (…)

The Ministry of Interior of the Republic of Croatia guarantees that examination of the application of international protection of the said persons will take place in accordance with national legislation and obligations under EU and international laws.

“(…)”

Uit het voorgaande blijkt dat de Kroatische autoriteiten wel degelijk de garantie verlenen dat verzoeker er zal worden toegelaten tot de procedure voor het verwerven van internationale bescherming en dat dit verzoek behandeld zal worden overeenkomstig de Europese en internationale wetgeving.

2.3.6. Volgens de bestreden beslissing blijkt voorts dat Kroatië voor verzoekers om internationale bescherming twee opvangfaciliteiten kent, met name een in Zagreb en een in Kutina, dat zich blijkens het betrokken AIDA-rapport op tachtig kilometer van Zagreb bevindt. Dit grenst geografisch aan Slovenië. Dit alles vindt zijn grondslag in het administratief dossier. Verzoeker verzeilt aldus niet aan de buitengrenzen van Kroatië met niet-EU-landen (Servië, Bosnië-Herzegovina) of in de buurt hiervan landinwaarts waar de pushbacks gepaard gaande met politiegeweld en collectieve uitzettingen plaatsgrepen en die sommige rechtscolleges ertoe hebben aangezet overdrachten naar Kroatië op te schorten.

Wat betreft de pushbackproblematiek, het geweld door de Kroatische grenspolitie en het verhinderen dat verzoekers om internationale bescherming de grens oversteken teneinde toegang te krijgen tot de asielprocedure waarnaar verzoeker verwijst, merkt de Raad op dat de verwerende partij dienaangaande niet onverschillig is gebleken en als volgt heeft gemotiveerd:

“In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van

de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pagina’s 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (*‘Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations’*; pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (*‘Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply’*, pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (*‘Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...’*, pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementcommissie ‘LIBE’ (*‘Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs’*) werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-home-affairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het ‘non refoulement’ beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.”

In de bestreden beslissing wordt erkend dat bezorgdheid wordt geuit over pushbacks. Wat betreft deze elementen en de meldingen van verscheidene incidenten betreffende geweld aan de grensovergangen wijst de verwerende partij er in essentie op dat de Kroatische autoriteiten instemden met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. In juli 2022 werd een eerste jaarverslag uitgebracht waaruit blijkt dat bepaalde aspecten nog voor verbetering vatbaar zijn maar dat in de politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld. Eveneens werden geen gevallen van onrechtmatige teruggedrijving of gevallen in strijd met het verbod op collectieve uitzetting vastgesteld. Verder heeft de verwerende partij gewezen op de bevestiging van 3 november 2022 van het Kroatische Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij een risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Tenslotte oordeelt de verwerende partij dat verzoeker zich niet in dezelfde situatie bevindt als vreemdelingen die het voorwerp zijn van pushbacks en teruggedrijving nu hij als Dublinterugkeerder aan Kroatië wordt

overgedragen nadat de Kroatische autoriteiten daartoe hun toestemming verleenden. Hij zal naar Kroatië terugkeren in hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De verwerende partij wijst zodoende op enkele belangrijke ontwikkelingen die volgens haar aantonen dat kan worden gesproken van een wezenlijke verbetering van de situatie op het terrein, dit in het kader van de toetreding van Kroatië tot het Schengenacquis en zoals vastgesteld door een onafhankelijk monitoringcomité. Het is bovendien algemeen geweten dat Kroatië intussen daadwerkelijk is kunnen toetreden tot de Schengenzone. In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat verzoeker actueel nog kan volstaan met een verwijzing naar de gedocumenteerde onregelmatigheden uit het verleden om te stellen dat er actueel nog steeds pushbacks of politiegeweld zouden plaatsvinden. Verzoeker toont niet concreet aan dat de praktijken van pushbacks uit het verleden (waarop gewezen wordt in de door hem aangehaalde rechtspraak van de Nederlandse Raad van State van 13 april 2022 alsook in de door hem aangehaalde Duitse rechtspraak van 25 februari 2022) actueel nog steeds zouden plaatsvinden. Verzoeker haalt met zijn uiteenzetting aldus de beoordeling van de verwerende partij niet onderuit dat er op het vlak van de controle van de buitengrenzen van Kroatië en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming actueel sprake is van een wezenlijke verbetering van de situatie en toont niet aan dat er actueel nog kan worden gesproken van een praktijk van illegale pushbacks en al zeker niet dat Dublinterugkeerders hiermee actueel te maken zouden krijgen.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat de Nederlandse Raad van State teruggekomen is op zijn rechtspraak, waar in de zaak 202303599/1 van 13 september 2023 geoordeeld wordt als volgt: *“De staatssecretaris heeft naar aanleiding van de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van april 2022 onderzoek gedaan naar de actuele situatie voor Dublinclaimanten in Kroatië. Uit dat onderzoek blijkt dat de Kroatische autoriteiten zich houden aan de Europese Dublinverordening en dat Dublinclaimanten in Kroatië opvang krijgen en worden toegelaten tot de nationale asielprocedure. Naar het oordeel van de Afdeling bestuursrechtspraak heeft de staatssecretaris hiermee voldaan aan zijn onderzoeksplicht en mag hij op basis van de bevindingen weer uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Kroatië.”*

De Raad wijst erop dat in de onderhavige zaak de Kroatische autoriteiten in hun akkoord tot overname van 20 juni 2024 dat zich in het administratief dossier bevindt, specifiek wat verzoeker betreft aan de verwerende partij de garantie hebben gegeven dat het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming zal gebeuren in overeenstemming met de nationale regelgeving en de verplichtingen opgelegd door het Europees en internationaal recht. Er wordt dus wel degelijk gegarandeerd dat verzoeker niet verstoken zal blijven van de rechten waarop hij als Dublinterugkeerder aanspraak kan maken, en verzoeker brengt geen argumenten bij die daar een ander licht op werpen.

Verder wijst de Raad erop dat de advocaat-generaal van het Hof van Justitie recent in zijn conclusie van 13 juli 2023 in de zaak *X. t. staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-392/22 heeft gesteld dat:

“Artikel 3, lid 2, tweede alinea [van de Dublin III-verordening], gelezen in het licht van artikel 4 van het Handvest [...], [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat:

– het zich niet verzet tegen de tenuitvoerlegging van een besluit tot overdracht van een persoon die om internationale bescherming verzoekt en aanvoert dat hij onderworpen is geweest aan pushbacks aan de buitengrens van de lidstaat die overeenkomstig die verordening normaliter verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek, en naar zijn zeggen onrechtmatig in bewaring is gehouden aan de grensdoorlaatpost van die lidstaat, tenzij de bevoegde autoriteit over gegevens beschikt waaruit blijkt dat er zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat deze verzoeker wegens zijn overdracht aan genoemde lidstaat een reëel risico loopt om tijdens en na afloop van de behandeling van zijn verzoek onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen. [...]”

Bijgevolg neemt ook de advocaat-generaal in zijn conclusie aan dat een verzoeker kan overgedragen worden aan een lidstaat waar men onderworpen is geweest aan pushbacks aan de buitengrens tenzij aannemelijk is dat men na afloop van de behandeling van het verzoek een risico loopt onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen. In de conclusie stelt de advocaat-generaal eveneens: *“33. Het feit dat de normaliter verantwoordelijke lidstaat grote moeilijkheden ondervindt bij het geïntegreerd beheer van zijn grenzen en de toepassing van Dublin III verordening, waardoor hij aan de grens praktijken hanteert die de grondrechten van de betrokken personen kunnen schenden, kan namelijk op zichzelf geen zwaarwegende en op feiten berustende grond vormen om aan te nemen dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt bij overdracht aan die lidstaat een reëel risico loopt om tijdens en na afloop van de behandeling van zijn verzoek onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.(24) Zoals de Staatssecretaris voor de verwijzende rechter opmerkt, is de pushback praktijk niet relevant voor de beoordeling van de rechtmatigheid van het overdrachtsbesluit, aangezien verzoeker na diens overdracht geen risico loopt om daaraan te worden blootgesteld.”*

Hoewel de conclusie van een advocaat-generaal geen bindende uitlegging uitmaakt van het Unierecht, betreft het wel een gezaghebbende bron.

De Raad is van oordeel dat de problematiek aan de buitengrenzen die verzoeker heeft aangehaald niet kan volstaan om aannemelijk te maken dat hij in geval van overdracht als Dublinterugkeerder (terug) in een dergelijke situatie dreigt terecht te komen zodat op die grond geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest is aangetoond.

2.3.7. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij bij eerdere passages in Kroatië gemarteld en geslagen werd door de Kroatische autoriteiten en (onder meer) om die reden bezwaar uitte tegen een overdracht. In de bestreden beslissing kan hierover het volgende worden gelezen:

“Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er werd gemarteld en geslagen door de Kroatische autoriteiten. We merken op dat betrokkene zijn ervaringen in Kroatië niet verder duidde of staafde en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. We beschikken dus enkel over de mondelinge verklaringen van betrokkene. We wensen in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”

Verzoeker brengt hiertegen in dat hij de verwerende partij op 21 mei 2024 middels een e-mail van zijn advocaat verschillende stukken heeft bezorgd met betrekking tot zijn medische situatie *“als gevolg van voormelde folterdaden en onmenselijke en vernederende behandelingen”* en verwijst naar het stuk 4 gevoegd bij zijn verzoekschrift. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer op een zo nauwkeurig mogelijke wijze dient te onderzoeken, *“rekening houdend met de algemene situatie in dat land en de individuele omstandigheden van verzoeker die wijzen op een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM”*. Hij meent, wat de algemene situatie betreft, dat de informatie die de verwerende partij in de bestreden beslissing citeert en aan het administratief dossier toevoegt *“de institutionele onmenselijke en vernederende behandelingen door de Kroatische autoriteiten”* bevestigt, wat zijn verklaringen minstens extern consistent maakt, en stelt wat zijn individuele situatie betreft dat de door hem voorgelegde medische elementen *prima facie* wijzen op de gevolgen van onmenselijke en vernederende behandelingen en aldus een weerlegbaar vermoeden creëren, waardoor het aan de verwerende partij was om alle gereede twijfels hieromtrent weg te nemen, wat zij niet afdoende heeft gedaan.

In tegenstelling tot wat verzoeker mag vinden, is de Raad van oordeel dat de in het administratief dossier opgenomen medische stukken, die verzoeker thans opnieuw voegt bij zijn verzoekschrift (stuk 3), geen *prima facie* bewijs vormen van folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen die hij in Kroatië zou hebben ondergaan door toedoen van de autoriteiten. Uit deze medische stukken blijkt geen oorzakelijk verband tussen de geattesteerde medische problemen en de beweerde onmenselijke behandeling. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden in zijn betoog in het verzoekschrift dat de door hem bijgebrachte medische stukken een vermoeden van mishandeling door de Kroatische autoriteiten inhouden dat desgevallend door verweerder dient te worden weerlegd. Waar verzoeker in dit verband verwijst naar eerdere arresten van de Raad, merkt de Raad op dat deze verwijzing niet dienstig is aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)) en verzoeker bovendien niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden en elementen eigen aan de desbetreffende zaken ook maar gelijkaardig zijn aan deze die verzoekers situatie kenmerken.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd in zoverre hij van oordeel is dat in zijn hoofde, omwille van zijn medische situatie en nood aan medische behandeling en een vermeend gebrek aan individuele garanties van de Kroatische autoriteiten, sprake is van een kwetsbaarheid die zijn overdracht aan Kroatië verhindert. Te dezen wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene stelde zelf dat hij in goede gezondheid is. Op 22.05.2024 ontvingen onze diensten van de advocaat van de betrokkene een schrijven waarin de toepassing van de soevereiniteitsclausule wordt verzocht en dus wordt gevraagd dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door België zou worden behandeld. De advocaat van betrokkene brengt een aantal medische documenten aan om aan te geven dat de gezondheidstoestand een belemmering zou vormen voor een overdracht aan Kroatië. Het gaat om een attest van een huisarts met een doorverwijzing naar cardiologie voor extra onderzoek. Betrokkene zou last hebben van bloeddrukvalLEN met bewustzijnsverlies. De huisarts stelt verder dat betrokkene last heeft van een hernia waarvoor hij een behandeling bij een kinesist zal volgen. We merken op dat betrokkene tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat er geen bijzondere procedurele noden zijn, en benoemde hierbij geen lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen die ontoereikend zijn of die nu niet worden verstrekt, de aangeboden medische verzorging en behandeling is dus adequaat (om een

menswaardig antwoord te bieden en de vitale belangen van de verzoeker duurzaam te beschermen). We willen benadrukken dat op geen enkel manier werd aangetoond dat betrokkene in de verantwoordelijke lidstaat, Kroatië, niet de nodige zorgen zou kunnen ontvangen. Betrokkene gaf niet aan dat hij in Kroatië medische zorgen nodig had die hij niet of niet voldoende zou hebben gekregen. Daarnaast werden geen concrete elementen voorgelegd die aangeven dat hij in België moet behandeld worden omdat een overdracht levensbedreigend kan zijn wegens zijn gezondheidstoestand.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. (AIDA p. 94) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatische niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen."

De Raad stelt vast dat verzoeker met de door hem voorgelegde stukken niet aantoonde dat hij op heden nood heeft aan medische opvolging van ernstige medische klachten. Het medisch attest van 22 maart 2024 betreft een doorverwijzing naar cardiologie voor onderzoek. In het medisch attest van 4 april 2024 wordt melding gemaakt van een vermoeden van "*hernia sciatica gauche*" waarvoor kinesitherapeutische behandelingen gepland staan en een hartprobleem gekenmerkt door bloeddrukvalen met bewustzijnsverlies waarvoor verzoeker een afspraak bij een cardioloog afwacht. Verzoeker brengt geen verdere documenten bij met betrekking tot het geplande onderzoek bij een cardioloog en de eventuele uitkomst daarvan. Dat verzoeker op heden met ernstige hartproblemen kampt die verdere opvolging en/of behandeling behoeven kan uit de voorliggende elementen dan ook niet blijken. Het kinesitherapeutisch voorschrift van 4 april 2024 bevestigt dat verzoeker negen sessies bij een kinesist werden voorgeschreven *a rato* van drie sessies per week, doch uit de stukken die voorliggen kan niet blijken dat de voorgeschreven sessies op heden, drie maanden na opstelling van voormeld voorschrift, niet reeds werden afgerond of dat verdere sessies nodig zijn. Het voorschrift van de apotheker blijkt betrekking te hebben op een behandeling voor de keel die dient te worden gestart op 4 april 2024 en voorzien wordt een einde te nemen op 3 juli 2024. Hieruit kan evenmin blijken dat verzoeker aan een ernstige aandoening van de keel lijdt die op heden verdere medische behandeling en/of opvolging behoeft.

Verder kan in dezen geen abstractie worden gemaakt van de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 mei 2024 geen enkele melding heeft gemaakt van enige gezondheidsklachten die hij op dat ogenblik zou hebben gehad, niettegenstaande de hoger besproken medische attesten en voorschriften alle dateren van vóór dit gehoor. Verzoeker werd uitdrukkelijk gevraagd naar zijn gezondheidstoestand en zijn eventuele nood aan opvolging door een arts in België of medicijnen, maar antwoordde dat hij gezond is (administratief dossier, verklaring DVZ van 22 mei 2024, vraag 38).

De Raad merkt op dat zich in het administratief dossier ook een attest van een centrumarts bevindt dat dateert van 1 juli 2024 en waarin de betrokken arts attesteert dat verzoeker medisch werd onderzocht en dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Het gegeven dat dit attest dateert van na de bestreden beslissing, en het dus niet (mede) ten grondslag kan hebben gelegen aan de conclusie van de verwerende partij dat er geen ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker bij overdracht aan Kroatië een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, staat er niet aan in de weg dat de Raad dit attest in rekening neemt in het kader van zijn "*zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd*" overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

In de gegeven omstandigheden kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat de verwerende partij *in casu* nagelaten heeft de nodige voorzorgsmaatregelen te nemen door van de Kroatische autoriteiten individuele garanties te bekomen die alle ernstige twijfels over de gevolgen van de overdracht voor zijn gezondheid hadden kunnen wegnemen.

Verzoeker toont niet aan dat de garanties die werden gegeven, en die zich in het administratief dossier bevinden, *in casu* niet volstaan om aan te nemen dat hij na overdracht aan Kroatië zal worden toegelaten tot de procedure internationale bescherming en er zijn grondrechten als verzoeker om internationale bescherming, met inbegrip van het recht op toegang tot gezondheidszorg, indien nodig, zal kunnen uitoefenen.

Verzoeker toont evenmin aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze te werk ging door op basis van de rapporten en informatie waarvan zij gebruik maakte in de bestreden beslissing, waaronder het AIDA-rapport, vast te stellen dat er geen sprake is van systematische tekortkomingen.

Specifiek met betrekking tot Dublinterugkeerders kan op pagina 53 van het AIDA-rapport worden gelezen dat zij volgens een rapport van de Zwitserse Vluchtelingenorganisaties worden overgebracht naar Zagreb, zoals *in casu* ook het geval zal zijn en dat er geen ngo beschikbaar is op de luchthaven, hoewel er in zeer ernstige gevallen wel een psycholoog beschikbaar kan worden gesteld. Er wordt aangestipt dat er normaal gesproken een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken aangesteld wordt om aankomende mensen op te halen op de luchthaven, dat asielzoekers worden ondergebracht in een opvangcentrum voor verzoekers van internationale bescherming en dat er geen verschillende behandeling of procedure is voor personen met speciale kwetsbaarheden. Verder wordt opgemerkt dat de Dublinterugkeerders in de opvangcentra over het algemeen onderworpen worden aan een eerste gezondheidsonderzoek en screening, waarbij een basisscreening op psychische problemen wordt uitgevoerd. Volgens hun informatie kan de uitkomst van deze beoordeling worden gedeeld met het ministerie van Binnenlandse Zaken, als de patiënt hiermee instemt. Dit is vooral het geval als speciale behoeften met betrekking tot de accommodatie blijken.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. Weliswaar blijkt uit het AIDA-rapport dat er kritische opmerkingen kunnen gemaakt worden over de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot gezondheidszorg in Kroatië, maar er kan op grond hiervan niet besloten worden dat de toestand op dat vlak dermate dramatisch is dat verzoeker als alleenstaande man zonder een aangetoonde ernstige medische problematiek zijn gezondheid en leven op het spel zet als hij binnen de Dublin III-Verordening terugkeert naar Kroatië. Leemtes in toegang tot de gezondheidszorg worden immers mee opgevangen door organisaties zoals Dokters van de Wereld die een memorandum van samenwerking hebben afgesloten met de Kroatische overheid en subsidies ontvangen van de Europese Unie. Er is *prima facie* niets mis mee dat ngo's de staat bijspringen als er leemtes voor toegang tot de gezondheidszorg vallen in het geval de toestroom van verzoekers om internationale bescherming te hoog is. Dit is trouwens ook in België het geval.

Uit het geheel van voorgaande blijkt dat er *in casu* geen indicaties voorhanden zijn dat verzoeker in Kroatië geen toegang zou hebben tot medische zorgen indien dit nodig zou zijn. Voorts kan elke medische bijstand die zich nog zou opdringen door de verwerende partij met de Kroatische autoriteiten op praktisch vlak worden geregeld, zoals in de bestreden beslissing kan worden gelezen.

2.3.8. Voorts kan in de bestreden beslissing nog het volgende worden gelezen:

“Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat België mensen die voor het vorige Afghaanse regime hebben gewerkt bescherming geeft en omdat hij hier familie heeft. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Wat betreft de aanwezigheid van de broer en neef van betrokkene in België verwijzen we naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Als meerderjarige kan de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als “gezinslid” van zijn eveneens meerderjarige broer en neef. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule

van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Duitsland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Duitsland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken dat we niet beschikken over concrete elementen die een afhankelijkheidsrelatie tussen de familieleden aantonen. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013."

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen of argumenten aan die afbreuk vermogen te doen aan de geldigheid en pertinentie van bovenstaande motieven, die derhalve standhouden.

2.3.9. De Raad concludeert dan ook dat niet blijkt dat de verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië. Verzoeker toont met zijn betoog en zijn andersluidende overtuiging niet aan dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet afdoende formeel heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van tegenstrijdige motieven, onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of een manifeste appreciatiefout.

Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, kan ook niet worden aangenomen dat de verwerende partij zich gelet op artikel 3, lid 2 van de Dublin III-Verordening alsnog verantwoordelijk diende te verklaren voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

Het blijkt dus niet dat de verwerende partij op onzorgvuldige of ondeugdelijk gemotiveerde wijze heeft besloten dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of van de artikelen 1 en 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië. Een schending van deze artikelen, of van de artikelen 3.2 en 31 van de Dublin III-Verordening, kan dan ook niet worden vastgesteld.

Verzoeker kan op het eerste gezicht niet overtuigen dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat zij hierbij op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze tot haar beoordeling is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.3.10. Nu verzoekers enig middel niet ernstig is, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vierentwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERBRUGGHE,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

S. WILLAERT